

ZRÁVÁŠ

5. 7. 2021

LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM – 70. ROČNÍK

Houbička na procházce Chrudimí – den krize

Příjezdem na Chrudim jsem téměř plynule navázala na festival v Hradci Králové a po nadšených prvních dnech moje schopnost vnímání divadla začala klesat. Po množství loutek a rozverných dětí jsem využila dne bez psaní recenze a v rámci kocovinové únavy zamířila až na inscenaci Naivního divadla v pět hodin. Především proto, že mě dohnalo svědomí a informace, kterou jsem po naší redakční radě plné vína poněkud vytěsnila – mám psát úvodník. Úvodník ze dne, kdy nejsem schopná se koncentrovat ani na pětiminutovou rozprávku o počasí. Tak беру na pomoc houbičkovou loutku (rozuměj loutku z růžové houbičky na nádobí se dvěma špejlemi) uzmutou ze semináře Vítka Bruknera.

Houbička s oblibou pozoruje dění z okna redakce a cení jídelní stan, kde se bez ostychu rozdává pivo od časných ranních hodin a nikdo na vás nekouká jako na alkoholika. Na dětském festivalu je pivko po ránu standard. Houbičce už trochu přecházejí oči z množ-

ství pohádek, lesíků a lesních zvířátek, které se staly leitmotivem loutkářské přehlídky. Což houbičce dává smysl, když se nad tím tak zamyslí, jen je těžké se zamýšlet, když spadla do kelímku plného piva a velmi rychle vstřebává hojivé účinky nápoje. Tak se snaží zamýšlet nad tím, jestli se dá udělat dětská loutkárna bez zvířátek, kašpárků, lesů a princezen, ale neví, protože je přeci jasné, že děti chtějí vidět pohádky. Houbička vyráží na cestu k potůčku zameditovat si o článcích, které má psát a pak se pomalu došoupe zpátky do redakční místnosti, v tom však po cestě zapadne do dalšího kelímku – tentokrát s kafem z Kafekáry. Posílněna kofeinem proskočí oknem rovnou na klávesnici, kde se svou žízlovitou nožkou roztančí po písmenkách podporována ostatními redakčními houbičkami. Po několika dlouhých hodinách vrchní houbička odvelí redakci z redakce a houbička už trochu ušmudlaná, ale natěšená na další divadlo po dni odpočinku, jde spát. Anebo na pivo do Filiština. Kdo ví...

Alexandra Ratajová

„Smolíčku, vrátím se z pastvy v 16:30“

O energii, dospělých a dětech

Pásmo pohádek se svébytným výkladem, které sehrál včera ve stanu Ruda Hancvencl pod názvem V jednom lese, v jednom domku, opět stvrdilo jednu věc, která se na Chrudimi (a především právě v šapitó) nabízí opakovaně k pozorování: a totiž, že energie a charisma loutkáře/vypravěče může fungovat jako hlavní nosná kvalita představení, s níž vše stojí a padá. „Dnes ukáže se / kdo unese se / jestli z recese / nebo z deprese.“ Ruda Hancvencl úvodním songem otevírá pohádkovou sérii Budulínka, Smolíčka, Karkulky a Jeníčka s Mařenkou, v níž se převrací perspektiva a my nahlížíme tradiční příběhy „mezerami“, které vznikají při jejich realistickém a doslovném interpretování. Vstupujeme do jejich hluchých a bolavých míst: sebestředná Matka zanedbává Karkulku a vysílá ji z domu, aby si mohla užít s Myslivcem, rodiče Jeníčka a Mařenky jsou slabí sociálně i morálně, Budulínka nechává prarodiče bůhvíproč neustále samotného doma místo toho, aby ho vzali s sebou do města, a Smolíček vychovaný „pod zvířecím kopýtkem“ Jelena není zrovna nejbystřejším a nejsamostatnějším chlapcem. Zdánlivě nevinné vtipkování nenápadně ústí v ožehavá sociální dramata, v nichž se vyjevuje, že adoptivní rodiče jsou často lepší než ti vlastní. Nezbyvá než koncový apel, pod rouškou humoru značně hořký a významný: „Rozmyslete si / jestli chcete děti / aby to s nima nešlo / od desíti k pěti“.

Ale zpět k věci, kterou jsem chtěla doslovit: Na to, že má Ruda Hancvencl v inscenačním arzenálu pouze dřevěné prkno, pár odulých, trochu nahnusnělých loutek, kytaru a svůj civilní projev, „utáhne stan“ bez mrknutí oka. Smějí se dospělí i děti. Ty se dokonce roztančí a příkradou se na zvýšené jeviště, aby nakukovaly za „jevištní prkno“. Nechají se zkrátka strhnout energií vypravěče, a to i přes to, že tematické vyznění Hancvenclovy série směřuje k dospělým. To svědčí o dobrém a velkorysém vypravěči.

Eliška Raiterová

Úmorný boj o humor

Občas mívám v divadle pocit, že jsem zhlédla úplně jiné představení než drtivá většina sálu. Loni jsem tuto frustraci zažívala u inscenace Malý princ Studia DVA, ale přisuzovala jsem ji tomu, že známá tvář protagonisty, titul i komerční pražská scéna nalákala širší nefestivalové publikum. U Boje o oheň už ale asi podobná omluva pro mé rozčarování nad odposlechnutými reakcemi diváků uplatnit nelze. Hra libereckého dramaturga Víta Peřiny spočívá v kombinaci příběhu Romea a Julie a motivů z Ronji, dcery loupežníka, usazení příběhu do doby kamenné a po chvíli velmi otravného principu slovního humoru, který doufám nebude mít za důsledek, že od teď tu budou všichni mluvit jak duševně zaostálí. Velmi cyklické situace o řešení konfliktů v tlupě, hašení a rozdělávání ohně, milostných scének a roztržek mezi oběma kmeny, které vzbuzují dojem, že se na scéně děje neustále to samé, jsou prokládány výstupy Šamanky (Manky-Anky-haha), které velmi očividně jen maskují probíhající přestavby. Obsahem buď jen dublují zobrazené, nebo rádoby filosoficko-humornými řečnickými otázkami nesdělují vůbec nic. Herci sice loutky vodí zručně, hlasové interpretaci také není co vytknout, o talentu souboru nemám nejmenší pochybnosti, ale jak stojí vyrovnání v řadě, ve které se akorát občas prostřídají, tak dynamika hereckého projevu dost trpí. Z monotónnosti inscenaci nevytrhne ani osamocený loutkářský vtípek v podobě skládacích blesků, a mamut na konec sice vzbudil v hledišti bouřlivé reakce, ale je to dost kyselá třešnička na dortu. Zprvu snaživě okomentovaný a tím legitimizovaný sexismus v podobě tradičního rozdělení mužských a ženských rolí se do inscenace později znovu propíše v postavě Kočky. Oslovování nejsilnější ženské hrdinky „Kočičko“, nedejbože „Čičí“ by si už v dnešní době autor mohl odpustit. Je škoda, že tvůrci nevyužili muzikálnost souboru, a zvuková složka se tak až na vcelku náhodné výstupy Šamanky Markéty Sýkorové na bicí ozyvá jen z reproduktorů. Výtvarnou podobu loutek jsem si bohužel vzhledem ke své vzdálenosti od nich nemohla vychutnat, k celkové výtvarné podobě bych se tedy raději asi nevyjadřovala, vyzdvihla bych ale dvojloutky zápolících soků, což byl téměř jediný moment, který mi během představení zahýbal s koutky úst. Soubor Naivního divadla včetně všech na inscenaci se podílejících tvůrců pokládám za talenty bohatě obdařené, kde se tedy stala chyba? Nedostatečná píle? Spokojení se s málem? Pandemií znemožněné zkoušení? Nevím. Inscenace je pro mě zkrátka jedno velké „Proč?“.

Veronika Švecová

Ostatně loutka, ta tady je ve všem

ROZHOVOR

Nada Vlčková je kouzelná žena, kterou potkáte nejčastěji ve chvíli, kdy si na Chrudimi jdete pro výplatu popřípadě řešit jinou s financemi spojenou záležitost. Tento administrativní úkon však Nada dokáže už čtvrtým rokem přetavit v příjemně strávený čas v její kanceláři svou laskavostí a humorem. Být ekonomem je dřina, ale i pod záplavou excelových sloupců nenarazíte na Nadu ve špatné náladě. A jak vnímá letošní Loutkářskou Chrudim?

Máš na starost ekonomickou stránku festivalu celé ty čtyři roky?

Od roku 1998 účtuju časopis Loutkář, postupně přibývaly různé další projekty. Napřed Přelet nad loutkářským hnízdem a po příchodu Michala Drtiny do spolku nám přibyl i tento úžasný projekt, festival Loutkářská Chrudim. Já vůbec nevěděla, co očekávat, ale uchvátilo mě divadlo a pak i prostředí. Romantický potůček, ten byl využíván i při výuce v seminářích. Lektori hecovali děti, aby se předváděly a dovedly se svobodně vykřičet – pod mojí kanceláří. Dál mě uchvátilo Muzeum loutkářských kultur, už jsem ho navštívila několikrát. Myslím si, že paní ředitelce se podařilo ten dům hezky zrenovovat a přizpůsobit. Na terasách je prostor pro vystoupení a tak dále. Zrovna jsme měli štěstí, že asi před dvěma lety bylo výročí jisté osobnosti, na terasách byly knihy, četlo se, hrála hudba, číše vína, bylo to romantické. A když se podívám na ostatní budovy na náměstí, tak jeden dům hezčí než druhý.

No a co tě na Chrudimi fascinuje nejvíc?

Názvy souborů. Úplně nahé divadlo je letošní novinka, v předchozích letech se už trošičku orientuji. Už třeba poznám ZUŠ Jaroměř, vím, že tam působí Jarka Holasová, spojuje se mi to. Dál si pamatuji Jenového a Johana Doktora Fausta z Divadla Alfa Plzeň, používali zvláštní figurky, vytvořené z veškerého materiálu z kuchyně. Pak mě uchvátily nápady v Krvavém románu – a LokVar – to taky není špatný název. Potom se mi líbí zapojení celých rodin, co jsou na Chrudimi celou dobu. Mají přívěsy, karavany, auta, v nich děti a psa, koupou děti v potůčku, ve vaně.

Tvá rodina tu někdy byla?

Jednou se tady za mnou byl podívat manžel. Kdyby byl mladší, tak by asi taky dělal do loutek. Ostatně loutka, ta tady je ve všem.

Co je na tvé pozici nejnáročnější? Zlobí tě soubory?

Většinou jde o běžné věci, organizační problémy, co se dají vyřešit za pochodu. Jsme na to připraveni. Klárka Konopásková všechny osloví, pošle potřebné věci. Háček je, že jde o fyzické osoby, takže musí o sobě všechno sdělit. A teď jsme nově chtěli, aby se prováděla výplata honorářů převodem na účet. Já pro ně dříve chodila do banky, paní úřednice byla nepřijemná, poslouchala jsem samé "neobjednali, nenapsali, nepožádali, neoznámili, nepoprosili..." a bankomat vydává bankovky, jak se mu to hodí, což není vždy praktické. Takže jsem prosila Michala Drtinu, aby se to změnilo. Já si udělala báječnou tabulku, mám vše připravené, takže vidím dohodu, kolik nám dělá smlouva, kolik je to čistého... (poznámka redaktorky: tabulku jsem viděla a musím potvrdit, že je báječná a přehledná). Pak máme cestáky – kolik nám dělá cestovní příkaz, kolik jsem dala do banky a kolik mi chybí. Takže soubory mě nezlobí, i když by samozřejmě mohly dodávat všechny údaje včas.

No a co město Chrudim? Kam se nejraději vracíš?

Miluji staré město. Ta historie. Když jdu po náměstí, kochám se. Moc se mi líbí fortna. Pak ty křivolaké uličky, všechno je kousek a dá se různě projít, obejít. Došla jsem i dolů do kláštera, jeho zahrady jsou moc hezké. Starý prostor, který zas a znovu ožívá. Letos se tam i hraje. Chrudimská architektura, to je moje.

••••• Ema Šlechtová a Veronika Švecová

Dobré konce jsou pro 3+ moc důležité

V jednom lese, v jednom domku, Kašpárek domek staví a O modrém hrnci očima tříleté Elišky

Dnes pouze krátce. Užila jsem si všechno, co jsem včera viděla. Pána s kytarou, který se na nás diváky pěkně usmíval, Kašpárka, Čerta i šišlající Smrtešku a taky modrý hrnec. Pán s kytarou nám pohádky, které dobře znám, vyprávěl jinak. Nevadilo mi to. Hlavně, že všechny skončily pro ty děti dobře. Budulínek se skamarádil s liščátkem, Smolíčka Jelen zachránil vždycky, i když si nepamatoval heslo „Za hory, za doly...“, Jeníček s Mařenkou zůstali u hodné tety perníkářky a Červená Karkulka žila s babičkou, když jí maminku snědl vlk. Je ale pravda, že jsem si o tom představení musela s maminkou potom trochu popovídat, abych měla jasno.

Další pohádku jsem sledovala mamince na koníkově úplně v zadu, ale chtěla jsem to vidět. Mám totiž velice ráda Smrtku, chodím se na ni dívat na orloj Divadla loutek u nás v Ostravě, takže když si Čert na Kašpárka zavolal Smrtku, byla jsem nadšená. Líbilo se mi, jak se honili. I ty loutečky se mi moc líbily. Bavilo mě se na to všechno dívat. Takže vedro pod stanem, ale fajn. A taky jsem měla radost, že modrý hrnec nakonec tatínek opravil a mohl dál vařit rajskou omáčku. Ten chlapec, co to hrál, byl starší než já, ale myslím, že ne o moc. To se mi taky líbilo. Všechny konce všech tří pohádek byly včera dobré a to mám ráda. Je to pro mě hodně důležité. Tak dobrou noc, jdu spinkat, včera jsem hodně tvořila v dílnách a v potoce a jsem unavená.

Kramářská píseň o starých dívkách

Vozichet – J. Polanská a A. Štěpánová, Jablonec nad Nisou

Jak si zavést diváka

Musím čestně přiznat, že po celodenním pobíhání z divadla do divadla jsem se k sepsání těchto řádků dostal až po rozborovém semináři – a že mě diskuse, kterou jsem pro Zpravodaj sám excerpoval, v jistých argumentech ovlivnila. Nebyl jsem zjevně sám, kdo při pouhých slovech „kramářská píseň“ pojal očekávání čehosi zábavně drastického, groteskního, řekněme kabaretního, přednášeného stylem hodným prostředí rušného rynku při trzích. Prvotní setkání s herecko-vypravěčským stylem Aleny Štěpánové tak bylo paradoxním šokem: sledujeme herečku nepochybně šarmantní, půvabnou a hlasově vybavenou, ale takovou, která publikum oslovuje velice intimně, možno říci až nesměle. Kramářská píseň, která jako by se k divákovi zároveň chtěla i nechtěla obracet, ovšem mnoho smyslu nedává. S tím, jakou vyprávěcí situaci mám sledovat, kdo mám být já jakožto posluchač celé té litanie, jsem si neporadil po celou dobu představení. Nepomohlo mi s tím ani výtvarné provedení, zejména co se rekvizit týče. Kontrast prapodivných obřích maket koblih se zcela realistickou plechovkou birellu bil podle reakcí do mnoha očí. Z diskuse vím, že ten birell ve chvíli, kdy se v textu mluví o pivu, vznikl jako zcela praktické řešení toho, že by herečka čtyři piva za odpoledne vypít nezvládla, ale jako divák tuto informaci nemám a nemohu než přemýšlet, co se mi tím ta inscenace snaží říct. Všechno na jevišti, jak známo, je znak, i kdyby to třeba tvůrcům vůbec nepřišlo na mysl. Jan Mukařovský ve své proslulé stati Záměrnosti

a nezáměrnost v umění (1943) píše mezi jinými druhy nezáměrnosti o shodě nahodilých okolností zevních. „Ty mohou se uplatnit zejména tam, kde se pracovní postup děje za účasti hmotných prostředků, v divadle, v uměních výtvarných atp. I nezáměrnost tohoto druhu však může, podle okolností, působit jako součást záměru stejně (vnímatel se v takovém případě dovídá o ní jen z přímého doznání umělce) jako jeho porušení.“

Když se Peteru Vargovi a Martinu Velikému v odpoledním představení inscenace Kašpárek domek staví rozbila loutka a vyzvali diváky, aby voláním „Báro, Báro!“ přivolali z opodál stojící dřevěné dílny výtvarnici Báru Hubenou k opravě, nebyl to jistě záměr, ale celá věc se tím povýšila. (Nejen) od Buchet a loutek víme, že eklekticismus výtvarných prostředků může být zcela samonosným stylem, ale musí se vždy jednat o jednoznačně nastolený princip – a tak je velice ošemetné do inscenace, jež dosud pracovala s celkem čistou estetikou, vnést plechovku nealko piva kvůli nechuti pít pivo doopravdy (přitom by byl stačil prázdný korbel, když už je vůbec třeba slovo pivo dohrávat ilustrací) a na druhé straně kaširované koblihy, které patrně zbyly ve fundusu. Rozepisují se o tom tak dlouze proto, že je to krok příznačný pro celkovou neujasněnost vyprávěcího stylu – což je velká škoda, protože materiál je to nepochybně zajímavý, tvůrkyně talentovaná a základní gesto sympatické. Při všech výhradách za ně děkuji.

Michal Zahálka

Sóla

Dve kratšie sólové inscenácie sme videli v jednom bloku. Hoci na prvý pohľad majú len málo spoločného (rozličné pohlavie aj vek účinkujúcich, rôzne literárne predlohy), spája ich nesúrodosť použitých výtvarných prostriedkov.

Kramářská píseň: O starých dívkách je inscenácia v podaní Aleny Štěpánovej a v réžii Jiřiny Polanskej. Zobrazuje ženu, ktorá hľadá dobrého muža. Akosi ju všetci obchádzajú. Problémom inscenácie je, že nie je úplne jasné, kto je adresát. Inscenácia je na pomedzí deťom rozpovedaného starosvetského príbehu a rozprávania dospelým o útrapách nechcenej ženskej. Práve tá druhá poloha by jej pristala oveľa viac. Obzvlášť, ak by sa viac dbalo na (seba)ironizáciu, lascivnosť a komickosť. Tvorkyne však zvolili rôznorodé rekvizity a k tomu prácu s maňuškou. Prvým výtvarným prvkom je zástera, ktorá odkrýva kresby mužov. Hoci je zaujímavá, neskôr sa s ňou už nepracuje a postupne sa na javisku objavujú aj „koblihy“ vytvorené z pančuchy a reálna plechovka s nealkoholickým pivom. Ide teda o tri rozličné veci a napokon ešte prácu s bábkou.

Matěj Machek hral etudu **O Modrém hrnci, který rád vařil rajskou omáčku**. Hlavnou rekvizitou (a následne bábkou) je deravý hrniec. Práca s bábkami však nevychádza s princípu detskej hry. Hrniec má od začiatku nalepené oči, nepribudnú mu pomocou hereckej akcie. Na zobrazenie kypiacej omáčky použil zvyšky červenej látky, na vodu vytekajúcu cez diery zas modrej. Ďalšími prvkami sú napríklad drevené postavičky, resp. ich náznamy. Výtvarná stránka inscenácie teda nevychádza z jednej podstaty, nespája ju jedna idea (napríklad, že všetky veci sú z kuchyne).

O modrém hrnci, který rád vařil rajskou omáčku

MaMaMa, Mračov

Aj pri tejto inscenácii je ešte priestor na zlepšovanie, predovšetkým v oblasti hereckej disciplíny, sústredenosti ale i samotnej animácie. V mladom bábkarovi, zdá sa, drieme potenciál. V buletine píše, že impulzom pre túto inscenáciu bolo, že už nechcel mladšiemu bratovi dookola čítať tú istú rozprávku, tak mu ju začal hrať. Verme, že Matějovi budú už čoskoro „liezť na nervy“ aj ďalšie rozprávky a rozhodne sa pre vznik ďalšej inscenácie.

Lenka Dzadíková

Loutkový divadlo je pro frajery

Kdo by nechtěl mít staršího bráchu, který mu bude opakovaně předčítat jeho oblíbenou pohádku? A teď si představte, že toho bráchu předčítání stejné pohádky pořád dokola unaví a rozhodne se ji proto zinscenovat. To je příběh kratičkého pohádkového skeče O modrém hrnci, který rád vařil rajskou omáčku, jenž pro svého mladšího bratra nazkoušel a na přehlídce přivezl Matěj Machek, člen sourozeneckého souboru MaMaMa (Ma-gdaléna a Ma-těj Ma-chkovi) z Mračova. Při svém výstupu si vystačil pouze s hrncem se dvěma velkýma očima, červenou vatou jako rajskou omáčkou a se špalíčky dřeva reprezentujícími pětičlennou rodinu. Po předcházející kramářské písni O starých dívkách, při níž Alena Štěpánová zacházela s loutkou opatrně, působila Machkova animace „surově“ a věcně, například když suše vytáhnul vatu z hrnce nebo shodil malá dřívka ze stolu. V kombinaci s jeho suverénním projevem, který stvrdil i během děkovačky – po každém vyvolání při potlesku zacházela do jiné části zákulisí, což vyvolalo u diváku smích a dojem, jako kdyby i to bylo součástí představení –, vše zaklaplo dohromady a vytvořilo milou a ucelenou ranní událost.

Tomáš Blatný

Neživá hmota zabíjí morče

Toto je závěr hovorů o hororu. Jiří Polehňa o něm, hlavně o tom loutkovém, přemýšlel stejně jako já i po našem prvním setkání. Otázka, která nad námi oběma zůstala viset jak kyvadlo nad jámou, zněla: je rakvičkárna horor?

Jiří: Posledně jsme spolu mluvili o tom, že se lidi zesměšněním smrti na divadle pokoušeli se smrtí vyrovnat. Měl jsem to podobně. V určité etapě svého života jsem obrátil svou pozornost na rakvičkárny. Překvapilo mě, že to nejsou hotové scénáře, ale pouze texty popisující to, co se děje na scéně. A tak jsem se začal pít a zjistil jsem, že úplně původně vystupovaly v rakvičkárnách nejen loutky, ale také vycvičená živá zvířata, třeba morče nebo králík. Fígl byl v tom, že se neživá hmota – loutka – tvářila a chovala jako živá a snažila se zabít morče nebo králíka. Živé zvíře se naopak chovalo v určitých scénách jako mrtvá hmota, čímž loutkovou smrt mátl. Smrt ale nakonec vždy zvítězila. Stejně jako v životě.

Já: A je to horor?

Poblíž sedí Daniela Weissová: Já myslím, že je to spíš krutá satira. Ne, počkat, krutá groteska. Satira je moc sofistikovaná. Groteska ve zkratce zveličuje jednotlivé charaktery, a to umožňuje vypíchnout ty nejtýpější jevy a projevy úchylek v chování, které se obvykle řeší ránou do hlavy, skřípnutím do rakve, zabitím křečka a tak! Vlastně dochází ke katarzi skrze to, co člověk v životě udělat nemůže.

Jiří: Taky jsem přemýšlel o tom, co považuji za dobře našlápnutý loutkový horor, a vzpomněl jsem si na Krvavý koleno od Tate Yumni. To je horor jako prase! Anebo Černý kocour Bažantovy divadelní skupiny v podání Tomáše Hájka. Tak tam jsem se taky fakt bál.

Kolem stolu v jídelním stanu se rozproudiv hovor. Nestíhám si psát, kdo co říká, ale padají další názvy inscenací.

„A co Krvavý měsíc od Buchet a loutek?“

„Nebo Don Šajn, to byl taky horor!“

„Jo a Luděk Richter taky dělával prastaré české pohádky a měl tam spoustu hororových prvků, lebký na plotě a podobně.“

„Pamatujete, jak jednou přivezl Fedotov do Čech Panočku?“

Podle Čechovovy povídky Vyj! To byla čistá hrůza!“

Ještě dnes se krátce po půlnoci zastavil Jiří v redakci a hledal tajemnou zelenou krabičku, která se mu tady měla někde nabíjet. Nenašel. Zjevil se v otevřeném okně, okně do zahrady, a pravil svým příznačným hlasem: Největší horor, který jsem zde letos viděl, byl Otesánek. Pak zmizel v hluboké tmě. Ještěže to nebylo Okno do dvora.

A co si o tom myslíte vy?

Je rakvičkárna groteska nebo horor? Viděli jste tu jiné horory, než uvedli naši dotazovaní? Sem s nimi!

Pište na schlechtovaema@gmail.com, jinak...

Kateřina Molčíková

Seminář N • Odvážní jako Karel Pippich

Mistrovství světa v nanášení rtěnky

Tvůrčí tandem Lukáš Bouzek – Marcela Máchová je sehraný dvojice, která spolupracuje od roku 2005. Oba se potkali v improvizací divadelní skupině a této formě divadla se věnovali ještě před tím, než Lukáš nastoupil na DAMU. V koncepci letošní dílny navazují na zkušenosti z loňského roku, kdy zde stejný seminář vedli poprvé. Ostatně polovinu letošních seminaristů tvoří bývalí účastníci dílny. Jejich výpovědi se v mnoha ohledech shodují.

Z čeho máte největší radost?

Marcela: Já mám největší radost z toho, jak se děti stmelily, že jsou kolektiv, a že jim na sobě záleží. Já si děsně užívám ty vztahy mezi nimi. Paradoxně na uměleckém festivalu a umělecké dílně je mi jedno umění, ale fascinuje mě, jak jsou k sobě otevření a laskaví zároveň, že si dokáží dávat kritické a zároveň citlivé zpětné vazby. Nestalo se nám, že by se někdo rozběčel, i když i to se v procesu tohoto typu stává.

Jak máte rozdělené role? Přípravovali jste si nějakou koncepci?

V redakci se mě ptali, jestli jdu na Bouzka a mně přišlo, že dnešní dílnu vede hlavně Marcela?

Marcela: Já hrozně moc mluvím. Jsem mluvící hlava. Vymluvím třeba i díru do zdi (směje se).

Lukáš: My to hodně necháváme otevřené.

Marcela: No je pravda, že ty na mluvení moc nejsi (smích)... Minulý rok jsme to hodně řešili.

Lukáš: ...každou hrou jsme se zabývali dlouho a do hloubky, ladili jsme každý detail. Letos už to hodně jede samo.

Marcela: Loňská skupina nováčky sama a snadno vcucala. Nemuseli jsme pro to nic dělat.

Vstupuji do procesu během improvizace Ruce, při níž jen jeden hráč ví, o čem se bude hrát, a představuje ruce spoluhráče, který se snaží mluvit a zároveň přijít na to, o čem mluví. A protože divadelní improvizace staví na předem nepřipraveném dramatickém projevu, rodí se spousta nečekaných situací, které hráče překvapují, inspiřují a baví. O pauze se Bára Líbová chápá kytary a zpívá. Přidávají se kluci s ukulele a někdo zkouší hrát na příčnou flétnu. Nástrojů je v místnosti víc. Všichni působí uvolněně. Sem tam se začíná propisovat únava. Někdo odpočívá opřen o zeď s hlavou na kolenou. Ale jakmile pauza končí, únava je pryč. Mladí herci se vrhají do hracího prostoru dobrovolně a s nadšením. Nezdaru se nikdo nebojí. O překážkách v plynulosti se po každé improvizaci diskutuje. Během mé dnešní návštěvy se všichni stihli prostřídat v disciplínách Ruce, Dabing, Hollywood a Mistrovství světa. Mezi zadanými tématy se objevují například: příprava kouče a hráče mistrovství světa v zavazování tkaniček, balení spacáku, mytí oken, kreslení srdíčka jazykem a podobně. Někdy se skvělá pointa našla během pouhých pět sekund!

Zpovídám Jakuba Frömmela (9 let), Báru Líbovou (15 let), Anežku Šubrtovou, Adama, Kačku, Natálku.

Já: Jakube, proč ses přihlásil na tenhle workshop?

Jakub: Abych se naučil krásně improvizovat v momentě, kdy to nečekáte.

Bára: Já jsem tu byla už minulý rok. Sedli jsme si. To byl hlavní důvod, proč jsem se přihlásila znovu. Překvapilo mě, kolik nových lidí se přidalo.

Vašek: Slyšel jsem o tom poprvé a baví mě to. Kolektiv i lektori.

Natálka: Nechtěla jsem být se Sofčou (pozn.: mladší sestra). Očko mě nezajímalo a nic jiného nebylo k dispozici.

Já: Natálko, a měla jsi nějaké tušení nebo očekávání, jaké to bude?

Natálka: Ne.

Já: A jaké to je?

Natálka: Užívám si to, že si tu se všemi mohu popovídat. Normálně se nedokážu zapojit, třeba u nás na základce.

Já: Co je pro tebe na semináři těžké?

Natálka: Stydím se, schovávám se a učím se to překonat, moje zkřížené nohy, založené ruce, hledám způsob, jak to udělat.

Já: Co ti pomáhá?

Natálka: Nádech, výdech, počítám si do pěti.

Já: Kačko, co jsi očekávala od tohoto semináře?

Kačka: Že se zde naučím to, co mě baví a čím se chci živit – herectví a hudbu.

Já: Měli jste k propozicím k semináři dané, že si máte vzít s sebou nástroje?

Kačka: Ne, ale stejně jsme si je vzali.

Já: Co tě nejvíc baví?

Kačka: Žánr hollywoodský film, jak je situace jasná, pak taky jinakost toho, jak to každý z nás pojme, skvělý kolektiv, lektori a sranda.

Natálka: Mně se líbí, že si tu lidi ze sebe dokážou udělat srandu. To lidi u nás ve škole třeba neumí.

Já: Čím už jsi zde na semináři byla?

Bára: Zamilovaný muž, smrt, detektiv...

Eliška: Já jsem taky byla smrtka, sardinka a velryba.

Anežka: Zamilovaná dívka, dívka na prvním rande, detektiv, smrt, velryba, sardinka...

Já: Co máš na improvizaci ráda?

Bára: Že chvíli nemusím být Bárou, to je někdy dost otrava (směje se).

Natálka: Že vůbec nikdo neví, co přijde. Myslíš si, že víš, a ono je to najednou jinak.

Já: Kdybys měla lidi na seminář pozvat, na co bys je nalákala?

Bára: Na naše dva krásný lektory, na to, jak jsou na nás milí a dokáží nás vtáhnout.

Anežka: Já bych lidi pozvala na improvizaci. Můžeš si zahrát, co chceš, využít se a je tu krásný kolektiv. Daří se nám překonat tu každou potíž.. Je to tu skvělý a fajn. Lituji toho, že jsem se dřív nikam na semináře nehlásila.

Vašek: Je to tu super, lektori a všechno.

Eliška: Já bych je pozvala na to, že tu mohou vyblbnout, vyřádit. Píšeme scénář přímo na jevišti.

Já: Jak překonáváš únavu? Seminář je poměrně dlouhý a i když máte přestávky, vyžaduje to od vás poměrně hodně soustředěné pozornosti?

Natálka: Unavená z té práce nejsem. Baví mě to a nabíjí.

Jsem unavená, jenom když jdu den před tím pozdě spát. To pak odpočívám, když pracují ostatní. Celé mě to hodně nabíjí, protože mě to baví. Všichni se nasmějeme, všichni spolu, ale nikdo někomu.

Já: Vašku, jaká je tvoje nejoblíbenější disciplína?

Vašek: Oba hráči se na sebe napojí a spoléhají jeden na druhého a díky tomu se to pak posouvá.

Adam: Ruce, generují strašně moc humoru.

Já: Máš s improvizací nějaké plány?

Adam: Chtěl bych se živit tím, že budu mluvit.

Já: Za co bys poděkoval svým lektorům?

Adam: Marcele za nadšení a zapálenost a Lukášovi za to, že mě ještě nezabil.

Seminář C • Od textu k inscenaci

Jak přemýšlet

„O mém semináři se už psalo ve Zpravodaji tolikrát, ale proč ne,“ poznamenává Luděk Richter, když ho před Spolkovým domem přepadám s otázkou, jestli můžu přijít další den na seminář. Každopádně můj vstup do Sborovny ve Zdrávce vítá s úsměvem a ptá se mě, zda se ta nemoc šéfredaktorování dá léčit.

Intimní prostředí semináře jen s několika málo účastníky vytváří prostor pro pečlivý rozbor viděných představení a následnou dramaturgickou analýzu textů, které si seminaristé sami vybrali a připravili. Přicházím do žhavé diskuse ohledně inscenace Hra o duši, za což jsem vděčná, protože posledních čtyřiaadvacet hodin trávím tím, že se snažím problematiku tvaru rozlousknout. Ludkovu schopnost udeřit hřebíček na hlavičku zná asi každý, kdo se kolem loutkového divadla nějakou chvíli pohybuje, ale stejně mě fascinuje, jakým způsobem dokáže v několika málo větách konstruktivně vystihnout v čem tkví kámen úrazu. „K Ludkovi na seminář se jeden rád vrátí, protože i když má pocit, že dramaturgii rozumí, vždy zjistí, že se má co nového naučit.“ Volně parafrázuji vyjádření jedné z účastnic. Bavilo mě sledovat, jak seminaristé zřetelně, už jen skrze slovo, šlechtí svůj projev, myšlení a doplňují ho o odborné termíny z divadelní terminologie. Myslím, že spoluexistence se Seminářem X vytváří správný balanc mezi prokomponovaným smýšlením a vyjadřovacím freestylem. Obojí má své místo i odůvodnění. A tak mi nezbyvá než vypíchnout skutečnost, že Luděk na Loutkářské Chrudimi každý rok motivuje druhé k vedení dialogu, který je fundovaný a přesný. „To jsi tady s náma moc nepobyla!“ hlásí Luděk a má pravdu, čtyřicet minut je na pochopení principů dramaturgie a analýzy divadelní inscenace zákonitě málo. Cestou do redakce vzpomínám na interpretační semináře na DAMU a na to, kolik mi daly.

Ena Šlechtová

Okénko Sára a Báry

Umělecké duo Sára a Bára vám stále přináší exkluzivní rozhovory s loutkami z hlavního programu LCH. Sledujte YouTube kanál Nenapalmě Napalmě se Sárou a Bárou, kde krom rozhovorů máte k dispozici každý den aktuální předpověď počasí (zveřejněno vždy v sedm ráno). Kdo je aktivní spíše k večeru ocení recenze místních hospůdek a restaurací v podcastovém pořadu Pivo o páté se Sárou a Bárou (zveřejněno vždy v pět odpoledne). Sledujte Nenapalmě Napalmě se Sárou a Bárou na Spotify! Naskenujte QR kódy níže a dostaňte se přímo k aktuálním dílům dnešního dne.

A soutěžní otázka pro všechny: Kde se nachází naše Palma studio, ve kterém natáčíme rozhovory se zajímavými (a zatím nevyzpytávanými) osobnostmi festivalu? Odpověď naleznete v prvním rozhovoru s Kateřinou Molčíkovou.

Správné odpovědi budou v redakci odměněny.

Pivo o páté na spotify

Rozhovory s loutkami YouTube

Seminář B • Světlo a stín

Neexistuje světlo bez stínu

Poslední dny semináře stínového divadla s názvem Světlo a stín, které probíhají pod vedením francouzské lektorky Isabelle Durand a české loutkoherečky a klaunky Mirky Vydrové, by se daly shrnout jako cesta od objevování materiálu přes vychytávání řemeslné práce k dramaturgickým otázkám. Zatímco v pátek seminaristé zkoušeli, jak vypadají různé materiály, když se prosvítí – pevnější zmuchlaný papír se promění v jeskyni, rentgenový snímek vytvoří zvláštní paprskovité efekty, voda živé organické vlnění, kouř obraz rozkmitá a rozvzdouvá – v sobotu během mé návštěvy se již soustředili na technologickou stránku věci a vyráběli vlastní loutky, převážně z papíru. Velká věda spočívá například v tom, kam se nalepí vodící tyčka, aby loutka držela rovnováhu a nepřevažovala se! Cílem bylo vytvořit loutku schopnou nějakého pohybu, proměny a nikoli pouze statickou. Výsledné výtvořky si seminaristé představili v „projekční místnosti“, malém ztemnělém salonku s prosvětleným plátnem. Ve světle tak oživaly rozličné stíny: chobotnice s vířícími chapadly, víla, která se proměnila v motýla, nebo půvabný drobný pán zdvihající klobouk k pozdravu. Další cesta povede k dramaturgickým otázkám a snaze vytvořit s loutkou situaci, která bude mít začátek, střed a konec.

Eliška Raiterová

Pár slov s Isabelle Durand

Po kolikáté jste na Chrudimi?

Nejezdím pravidelně, jsem tu asi potřetí. Byla jsem tu kdysi dávno, asi v roce 2005 a pak vloni jsme se s Mirkou zúčastnily společně jednoho semináře.

Tam jste se daly dohromady jako tandem?

Ne, my se známe již dlouho a hodně věcí děláme spolu. Mirka pravidelně jezdí do Francie, kde mám svůj soubor, a spolupracuje s námi.

Studovala jste na DAMU, je to tak? S jakými pedagogy jste se tam ve své době setkala?

Ano, studovala, kdysi dávno. V letech 1978–1981. Už je to vlastně čtyřicet let! Mými pedagogy byli Karel Makonj, Ctibor Turba nebo scénograf Václav Kábrt. S Karlem Makonjem jsem se pak ještě vídala, i když jsem už nestudovala.

Rozhodla jste se pro studium na pražské DAMU kvůli konkrétním českým divadelníkům nebo kvůli škole jako takové?

Kvůli škole. Žádná obdobná ve Francii v té době neexistovala. Bylo možné studovat v Polsku, Rusku, ale já jsem nakonec zvolila Prahu. Připravila jsem se na to tehdy alespoň trochu tak, že jsem nejprve dva roky studovala češtinu na univerzitě, což pomohlo.

Byla pro vás čeština těžká?

Zase tak ne!

Co pro vás znamená světlo a stín? A co máte radši, světlo nebo stín?

Je to krásná filozofická otázka. Neexistuje světlo bez stínu. Světlo a stín je vlastně svět. A ten svět může být světelný a jindy zase tmavý, těžký. Stínohra je otevřený prostor, který umožňuje cokoli. Dámy a slečny si v našem semináři zkusily spoustu věcí a někdy to bylo velmi poetické a někdy zase temné a těžké. Světlo a stín pro mě znamenají život.

Seminář R1 • Rodinný seminář ve stopách Dlouhého, Širokého a Bystrozrakého

Putování s princem Jaroslavem

Když se mi včera podařilo navštívit seminář Homolových a nezařadit při tom žádného seminaristu, ažto byli zrovna rozuteklí, pokládal jsem to za nešťastnou náhodu. Dnes jsem ale měl na okamžik dojem, že se patrně jedná o nějaké systematické trollení mé osoby ze strany lektorujících párů z Naivního divadla: při příchodu do učebny na Zdrávce v čase začátku semináře (přivstal jsem si, abych se zase netrefil do nějakého pracovního volna) jsem v místnosti tentokrát našel jen samotné manžele Mirku (loutkoherečku) a Kamila (výtvarníka, režiséra a hudebníka) Bělohávkovy. Záhy se ovšem ukázalo, že se seminář R1 jen schází postupně, a za pár minut už nás bylo plno. Seminář má vlastně formu několikadenní bojovky, která postupuje pohádkovým světem znázorněným na překrásné mapě a v realitě představované různými částmi parku u finančního úřadu. Aby se na svou pouť touto pohádkovou krajinou malí seminaristé spolu s rodiči mohli vypravit, musejí se na ni řádně připravit. Proto například celý den před mou návštěvou vyráběla každá rodina jednu loutku pomocníka, který (podobně jako Dlouhý, Široký a Bystrozraký ve známé pohádce) hrdinovi celé akce, maňáskovému princovi Jaroslavovi, pomůže na cestě za záchranou princezny. Všichni se shodují, že společné vyrábění lecky i docela komplikovaných a opravdu povedených loutek je moc pěkný rodinný teambuilding (samizdatově se šíří i fotografie zachycující docenta dramaturgie Šotkovského poněkud netypicky s vrtačkou v ruce).

A protože loutky už byly hotové, vydali jsme se do parku na další část dobrodružného putování. Na první zastávce nás čekal bohatý obchodník Miro Rich, s nímž museli dětská putovníci vyhandlovat dopravní prostředek k překonání širého moře za písničku, básničku, vtip (znáte ten, jak šli tři a prostřední upadl), ale třeba taky za parádní akrobatické číslo na ramenou tatínka. A nejen tento tatínek, ale i ostatní dospělí včetně mě samotného si následně na ramena vzali všechny děti, protože právě my jsme představovali ony rozličné samolety, vzducholodě či létající batohy, které děti přenesly na druhý břeh. Další povinnosti mi po chvíli velely se od výpravy odloučit, přičemž jsem si vysloužil pasování na rytíře Odpadlíka, ale se všemi rodiči i dětmi a se svěbytným humorem Kamila a Mirky bylo tak nesmírně milo, že se těším, až budu mít taky nějaké to dítě, se kterým bych se na putování s Bělohávkovými a jejich R1 vydal.

Michal Zahálka

P.S.: Některé účastníky semináře můžete na festivalu snadno identifikovat. Mívají totiž na celý den svěřenu loutku prince Jaroslava, nikoliv nepodobnou samotnému Kamilovi, aby mu uspořádali narozeninový den plný nejrůznějších chrudimských zážitků. Když ho potkáte, nezapomeňte mu poblahopřát, zašlouží si to, maňas jeden fousatá.

Seminář R2 • Základní kamínek loutkářství

Položení základního kamene rodinného divadla

Možná jste si při cestě Chrudimí všimli malých barevných kamínků s motivem oslav 70. výročí loutkářské přehlídky. Ty vznikly v dílně pro děti a rodiče, kterou spolu již podruhé vedou lektori Věra Motyčková a Matěj Bereckei z Motyčkovice kliky. Podařilo se jim vytvořit prostředí s příjemnou a tvůrčí atmosférou, v němž děti společně se svými rodiči se zaujetím a trpělivostí vytvářejí vlastní loutkové divadlo. Rodina je totiž oním základním kamínkem z názvu. Děti se baví, rodiče se odraňují, stráví spoustu času při práci na společném kreativním projektu, na což obvykle není jindy prostor. V semináři se při všech pohybových, kvízo-

vých i kreativních aktivitách tematizují české pohádky. Jedním z úkolů pro děti je například pozorovat lidi na festivalu a vyfotit ty, kteří jim připomenou pohádkovou postavu. Ačkoli primárním cílem dílny není oslnit velkolepými výstupy, již zítra budete moci navštívit výstavu několika malých loutkových divadýlek s loutkami, které rodiny společně vytvořily. A snad na vernisáži zveřejní i ony fotky, ať si i my prohlédneme pohádkové bytosti mezi námi.

Tomáš Blatný

Kuse z diskuse

Tóny písně Jsi můj pán, linoucí se z koncertu Leony Machálové v letním kině, podbarvovaly v neděli večer cestu posluchačů na diskusi s porotou. Ta tradičně zasedla ve složení Lenka Dzadikovová, Blanka Luňáková, Johana Bártová a Tomáš Volkmer (uvádím v pořadí, jak seděli po mé levé ruce). Na pořadu jednání byly ovšem jen dvě inscenace, hrané během odpoledne v jednom bloku na malé scéně. Jakub Hulák pro začátek uvádí na pravou míru naše včerejší zpravodajové uvedení na pravou míru: členem poroty není, jen do toho coby moderátor občas kecá.

Jakub Hulák: Dnešek i zítřek jsou dramaturgicky zajímavé tím, že hovoříme o sólových výstupech. Začneme v tom pořadí, jak jsme kusy viděli, tedy inscenací O modrém hrnci...

Jiřina Polanská: Ne, prosím, já mám dole [nesrozumitelné].

Jakub Hulák: Dobrá, začneme Kramářskou písní.

Kramářská píseň

Irena Marečková: Líbilo se mi herectví, které nebylo dryjáčnické, jako kramářské písně jsou, ale nenásilně, jemně sebeironické.

Luděk Richter: Je to pro mě problém názvu, už u několikáté inscenace. Tady jsem kramářskou píseň nenalezl. Chvillemi jsem postřehl, že je to rýmované, ale časem mi i to úplně vymizelo. Kramářství bylo vždy založené na tom, o čem Irena říká, že je ráda, že tu nebylo. Neříkám, že je to chyba, ale název je zavádějící.

Jakub Hulák: Vnímali jste to jako osobní výpověď?

Luděk Richter: Moc bych si přál, aby to osobní výpověď nebyla, ale zdá se mi, že cosi osobního v tom je. Ten výrazově bohatý začátek, který na jistou kramářskou náběh má, oddaluje vnímání tohoto osobního vkladu.

Irena Marečková: V tom začátku právě ta kramářská – ukázání ilustrací – byla.

Lenka Dzadíková: Myslím, že by bylo dobré odpovědět si na dvě dramaturgické otázky: kdo je adresát – v programu je 9+, já bych raději odvážanější inscenaci pro dospělé, kde by bylo více sebeironie a lascivity, aby to bylo až pouliční umění. A druhá otázka je, jaký vy na to máte názor, jaký máte vztah k hrdince. Já jsem to z té inscenace nepřečetla. Řadu lidí asi zaujaly veliké, výtvarně velmi zvláště pojaté koblihy – ve slovenské kultuře takovou pozici nemají, tak jsem nejdřív myslela, že jsou to kokosy.

Tomáš Volkmer: Vy na Slovensku nemáte koblihy?

Blanka Luňáková: Zástěra se mi moc líbila jako princip, je škoda, že se s ní nepracuje víc – jak zahrála, tak zmizela. Otázky: Kdo jste? Kam jdete? Komu to vyprávíte? Sobě? Někomu? A proč? Jdete na trh? Co máte v tom košíku? Proč si otevíráte birell, abyste se třikrát napila? A kde končí kramářské hraní a začíná ta výpověď? Všechno si můžu domyslet, ale neviděla jsem to.

Irena Marečková: Brala jsem to tak, že s odložením zástěry končí ta kramářská.

Blanka Luňáková: Chápu, ale nebylo to pro mě interpretačně jasně oddělené.

Tomáš Volkmer: Slovenský režisér Marián Pecko mi kdysi řekl: „Keď už nevieš, tak si prečítaj názov.“ Já to zkoušel vnímat jako osobní výpověď zpěvačky kramářských písní, která přijde z trhu a sama pro sebe si cosi rekapituje. Bavili jsme se i o recitativu: vy nezpíváte, ale říkáte verše. Super, ale nestačí to. Myslím, že by dynamika vaší výpovědi mohla být výraznější.

Blanka Luňáková: Kdyby to bylo oddělené tak, jak říká Tomáš, hrálo by se vám to mnohem líp.

Alena Štěpánová (protagonistka): Pro mě to je víc osobní výpověď, ale asi tam to ohraničení není jasné.

Jakub Hulák: První část jsem si hrozně užíval, ale pak se to pro mě nějak vyčerpalo. Snad je to opravdu ten moment, kdy tam vstoupí ta loutka. Bylo to pro mě divadlem poezie, přednesem, ale postupně se mi zdálo, že jsou ty verše divně rozsekané. Jak říkal Luděk, nebylo ani vždycky snadné vnímat, že tam ty verše a rýmy vůbec jsou.

Luděk Richter: Uvažuji, jestli není problém v tom, že se i v té výpověďové části objevují prostředky (jako ta loutka), které bychom spojili spíš s divadelním projevem určeným konkrétnímu publiku.

Neudržel jsem se a zapojil se do debaty, takže o části jsem stihl napsat jen obecněji. Hojně se debatovalo o tom, že loutka v košíku evokuje dítě v kolébce – nejednalo se o záměr, ale už od krajské přehlídky se s touto možností pracuje. A druhým velkým tématem byl birell coby pěst na oko a jeho vztah k dalším, stylizovanějším rekvizitám – ten byl použit zcela prakticky z toho důvodu, že Alena Štěpánová moc nepije alkohol.

O modrém hrnci, který rád vařil rajskou polévku

Divačka: Je úchvatné, že to hraješ tak jakoby mimochodem, ohromně čistě, o sobě a o svých hodnotách. Děkuji za to.

Alena Štěpánová: Bavila mě ta tvoje klidná energie. Nadhled, který ústil až v suchý humor. Moc jsem si to užila.

Luděk Richter: Já znám Matěje jako dosti odpoutaný živel, takže mi to dnes přišlo skoro až zakřiknuté, bez výraznějšího hereckého výrazu. Chtělo by to s nějakou mírou přidat na výrazu. Macourek má zvláštní, jemný, zastřený humor – a tady najednou moc vidět nebyl.

Matěj Machek (protagonista a tvůrce inscenace): Já ten Macourekův styl asi moc neznám.

Irena Marečková: A kdo to teda vybral?

Matěj Machek: Ono se to líbilo bráchovi, ale mně se nechtělo mu to číst.

Irena Marečková: Mně přišlo, že tím klidem se z toho hodně vytratilo. Zarazily mě výtvarně ty špalíčky: nemohlo to být něco reálnějšího, z kuchyně? Špalíčkům jsem nerozuměla, vyhodila bych je z toho.

Alena Štěpánová: Já jsem viděla těch představení víc. Někdy ta klidná síla byla akorát, někdy to mohlo působit, že je ti to až moc jedno.

Tomáš Volkmer: Nechtít svému mladšímu sourozenci číst a proto udělat inscenaci, to je bezvadná motivace. Pak je ale na cestě k divadlu ještě potřeba, aby tě to bavilo i hrát.

Johana Bártová: Když jsem to viděla, bavilo mě to, ale napadlo mě tam víc věcí, které by se daly dotáhnout do nějakého fóru. Bavilo by mě, kdyby to byl na začátku jen hrnec, který ty oči získá postupně, taky by se s očima dalo zahrát víckrát než jednou. Zasloužilo by divadelně dohrát důvody toho, proč ten hrnec dělá, co dělá, jakou má vnitřní motivaci, i když to zní divně. Půvabný byl moment, kdy sis hrnec nasadil na hlavu jako masku, hned získal jiné možnosti a výraz.

Blanka Luňáková: Irena mluvila o jednotě prostředků – aby místo řeky byla utěrka a tak dál.

Lenka Dzadíková: Jak jste před představením koukal zpoza paravánů, bylo milé a živelné, až jsem přemýšlela, jestli to není součástí inscenace. Potom jsi ale nastoupil s mnohem menší energií. Chtělo by to dodat jistou disciplínu: třikrát jste si za těch pár minut upravit vlasy, které vám spadly do scény, přitom já se přišla dívat na loutky.

Jakub Hulák: Ještě k tomu Macourekovi: s ním je odvěký problém, že ta poetika humoru a absurdity je hrozně vázaná na text a na způsob, kterým je napsaný. Často ty texty slýchám na recitačních přehlídkách – a když se nedodrží poetika těch jeho nekonečných vět, začne to znít hrozně závažně. A když se příběh převede do konkrétních situací, bývá to taky problematické. Klobouk dolů, že to zvládl takhle. Bylo pro mě ohromně cenné, že jsem celou dobu vnímal, že je to tvoje. Vůbec se ale nedivím, že to nevnímáme jako se vším všudy povedené, protože už ten Macourek klade plno překážek. (k Matějovi) Chceš něco říct?

(Následující dialog probíhal ve všestranně láskyplné ironii.)

Matěj Machek: Táta mi to zakazuje, tak já budu zticha.

Tomáš Machek: Teď máš poděkovat.

Matěj Machek: Děkuji.

Jakub Hulák: Já nevím, jestli porota není v tuhle chvíli větší autorita než rodič.

Matěj Machek: Porota mě nezmlátí.

Tomáš Machek: Tak rychle něco řekni.

Matěj Machek: Příští rok s ním nikam nejedu. (Všeobecný smích.)

S omluvou za případná zkrácení se o přepis snažil Michal Zahálka.

Předváděčka semináře G

bude k vidění na chrudimském vlakovém nádraží (dojdete k němu za pár chviliek ulicí, která začíná mezi Spolkovým domem a supermarketem BILLA) dnes od 19.55 do 20.17.

Dnešní diskuse proto začne až ve 20.30 hod.

představení

9.00, 10.00, 13.00 (C – sem. X+T), 14.00 (A – sem. lektori, redakce), 15.00 (B – sem. R2), 17.00 (C – hosté)

Rýžování

Klubovna MED / Hana Voříšková, Choceň / 18 min. / od 12 let

10.00, 13.00, 16.00

Hmyzí hotel bzzz

Klubovna DKP / FysioART, Česko a Německo / 30 min. / od 2 let

11.00

Bílobílý svět

Spolkový dům / Střípek, Plzeň – skupina Šafrán / 35 min. / od 4 let

14.00 (C), 16.00 (A), 18.00 (B)

Faust

Malá scéna DKP / Bažantova loutkářská družina z Poniklé / 20 min. / od 5 let

14.00 (B), 16.00 (C), 18.00 (A)

Čtyři dobří

Spolkový dům / LS Vozichet – Ruda Hancvencl, Jablonec nad Nisou / 30 min. / od 6 let

15.00, 17.00

Sněhurka

Šapitó za Divadlem Karla Pippicha / Lokvar / 50 min. / od 3 let

13.00, 15.00

Kabinet zázraků aneb Orbis Pictus

Jeviště Divadla Karla Pippicha / Naivní divadlo, Liberec / 45 min. / od 5 let

21.00

Putování dobrého Hanse Böhma Evropou

Divadlo Karla Pippicha / Divadlo Alfa, Plzeň / 65 min. / od 12 let

výtvarné a tvůrčí dílny

14.00 – 17.00

Tiskni se do světa

za Divadlem Karla Pippicha / výtvarná akční herna ve veřejném prostoru pro rodiny s dětmi ve věku 1 – 5 let / Loutky bez hranic

10.00 – 17.00

Bojovka

start v recepci Divadla Karla Pippicha / Autoři a tvůrci: Loutky bez hranic

22.00

Loutkářský bál

Růžek ve Mlýně (naproti restauraci Alfa)

Slavímeeee! Nástroje s sebou!

Loutkářská pouť zítra 6. 7.

14.00–16.00 v parku za divadlem

- R1 • Rodinný seminář ve stopách Dlouhého, Širokého a Bystrozrakého – instalace
- R2 • Základní kamínek Loutkového divadla – instalace
- L • Scénografický seminář – MUPPET
- ARCHA – mimické loutky – instalace
- Z • Loutkářská konzervatoř – instalace

14.00–14.20 u fontány s mozaikou (vpravo za mostem)

- J • Bacha loutkový komando – ukázka
- O • Přeroste nám to přes hlavu?! – ukázka

14.25–14.30 u náhonu vedle divadla

- P • Bububu aneb Výtvarné leporelo malých loutkářů – ukázka
- Loutkářský příměstský tábor

14.35–14.55 V parku za divadlem

- O PALAČINCE, BROULANANŠU Praha – představení

14.35–14.55 Slavoj DKP

- B • Světlo a stín (seminář stínového divadla)

15.00–15.20 v parku za divadlem

- D • Od předlohy k představení, od situace k textu – tři ukázky

15.25–15.45 v parku za divadlem

- Pulcinella, Gianluca Di Matteo, Itálie – představení

15.25–15.45 Slavoj DKP

- T • Fotografický seminář – projekce

15.50 šapitó za divadlem

- Vyhlášení výsledků 70. Loutkářské Chrudimi